

Бібліотека: Оцифрована спадщина

Категорії: Літургіка->Проект "Оцифрована спадщина"

Рік: 1946

Сторінки: 152

Опис

Підготована до публікації Василем Матвіївим на основі викладів о. Зиновія Нарозняка книга "Свята літургія або Служба Божа Св. Івана Золотоустого: генеза, історичний розвиток, пояснення обрядів і тексту" видана греко-католицькою духовною семінарією в Замку Гіршберг (поблизу Мюнхена) накладом Кооперативи української студентської громади богословів. Написана українською мовою, але латинським шрифтом (в т.ч. згідно з "Українським правописом" д-ра Ярослава Рудницького (Прага, 1942)).

У передмові до читача зазначено, що книжечка призначена для "греко-католицьких студентів богословії", оскільки після II Світової війни відчувався гострий брак літератури зі східної літургіки (с.6). У цьому виданні взято до уваги приписи "Уставу служіння Вечірні, Утрени і Божественної Літургії" (лат. *Ordo celebrationis : vesperarum, matutini et divinae liturgiae iuxta recensionem ruthenorum*, 1944), виданого Конгрегацією для Східної Церкви для вирішення дискусій стосовно обрядових питань у Галичині.

Після загального вступу представлено історію розвитку Євхаристійної Літургії та пояснено її основні частини.

У 1946 році було відкрито Українську греко-католицьку духовну семінарію в містечку Гіршберг (50 км на південь від Мюнхена). Ректором став о. Василь Лаба, а о. Володимир Маланчук займався облаштуванням бібліотеки. Матеріальне забезпечення надавала "Адміністрація Організації Об'єднаних Націй для допомоги і відбудови" (УНРРА), яка також виділила для семінарії замок у Гіршбергу - колишню резиденцію Муссоліні у

Німеччині. Однак, 4 грудня 1946 представники УНРРА повідомили, що вони більше не визнають існування семінарії, а розглядають семінаристів та викладачів переміщеними особами і вимагають негайно переїхати до табору в Міттенвальді. Наступного дня до семінарії приїхали машини і забрали усіх семінаристів та викладачів до табору, в якому вони пробули наступні 3 місяці. На знак протесту ректор Василь Лаба та професор Сопуляк залишилися у Гіршберзі. Згодом семінаристи та викладацький склад знову повернулися у Гіршберг.

З огляду на економічні труднощі було вирішено шукати можливість переселення семінарії до більш благополучної країни. Кардинал Тіссеран, секретар Конгрегації у справах Східної Церкви, запропонував семінарії переїхати до Бельгії або Нідерландів. Нідерландське товариство "Апостолят Возз'єднання", ініційоване під час візиту митрополита Андрея Шептицького до Нідерландів у 1921 році, взялося за пошук приміщення для семінарії у Нідерландах. Було обрано монастир отців-августинців у Кулемборзі. Наприкінці грудня 1947 року Нідерландська військова місія повідомила про надання вчителям та семінаристам віз для проживання у Нідерландах. 24 квітня 1948 року українська греко-католицька семінарія перетнула кордон Нідерландів у складі 6 професорів, двох світських викладачів та 42 семінаристів.

Семінарія проіснувала у м. Кулемборг недовго. Вже у лютому 1950 року владика Іван Бучко оголосив про її закриття і подякував нідерландській нації, а особливо її католицькій частині, за неймовірну підтримку Української Церкви. За час існування в Кулемборзі 10 питомців стали священниками, а двоє дяконами. Інші семінаристи переїхали продовжувати навчання до Канади або Німеччини. А вже у квітні 1951 року нідерландська католицька газета "De Tijd" повідомила своїх читачів, що українську семінарію із Кулемборгу переведено до Канади за рішенням Конгрегації для Східної Церкви.